

Forsærkningsaargangene og ere bosatte i Kjøbenhavn, indrangerede i Kjøbenhavns Væbning og blive indøvende i 15 Dage, om jeg huster ret, 2 Timer om Dagen. Jeg tror ikke, at ibetmindste de, som tidligere have været Feltartillerister, og især de, som have været Trainkonstabler, ville være nogen egentlig Akkvisition for Fæstningsartilleriet. De ville ikke medbringe den allerfjerneste Svælse til det, de skulle bruges til, og den Svælse, de kunne faae ved Væbningen, bliver meget ringe. Altsaa Kjøbenhavns Væbning vil man kun i meget underordnet Grad kunne gjøre Regning paa; nogen Hjælp kan man faae af den, men ikke ret megen. Ja, saa er der Forsærkningskompagnerne; 1ste Artilleribataillon har 2 Forsærkningskompagner. Ja, jeg har tjent i 11 Aar ved 1ste Artilleribataillon, men jeg har aldrig set noget til de 2 Forsærkningskompagner, de have aldrig været indkaldte. Men imidlertid er det foreslaaet i det vedtagne Hærslovsforslag, at ogsaa Forsærkningskompagnerne skulle kaldes ind, men for at faae dem ind, ville vi altsaa blive nødsagebe til at indkalde Aargange, som ligge over det 8de Ljeneskaar. Forsærkningskompagnerne Mandskab behøve vi imidlertid slet ikke — Bataillonens har nemlig selv i Linien det tilstrækkelige Mandskab til Søbefæstningen —; men man vil dog blive nødsaget til at indkalde det for at faae de Lieutenanter, som høre til Forsærkningskompagnerne, thi paa anden Maade kan man ikke indkalde disse. Det strider nemlig imod Loven at kalde dem ind uden at indkalde de Aargange, hvortil de høre. Dette synes altsaa at være en mindre helbig Ordning. Ved 2den Bataillon have vi ligeledes Kompagner paa 600 Mand. Det har sine Vanskeligheder ved 1ste Bataillon at have saa store Afdelinger; ved 2den Bataillon vil det have endnu større Vanskeligheder. 600 Mand er en Mandstabsstyrke, som vil svare til omtrent 40—60 Kanoner; men 40—60 Kanoner, anbragte i en feltbefæstet Stilling, ville spænde over en Linie, der formodentlig vil være saa meget som en Mil lang, fordelt i enkelte Batterier og Poster paa 4—6 Kanoner. En Kapitain af 2den Bataillon vil altsaa under disse Forhold, hvor han med sit Kompagni er ude i en befæstet Stilling og hjælper den marcherende, opererende Armee, være i det Tilfælde at have under sig, lad os sige, blot 10 forskellige Poster og Batterier, der ligge saaledes, at den største Afstand mellem dem bliver en Mil eller Mere. Dette forlanger man, at en Kapitain skal staa for. Til at hjælpe sig ved Tilsynet med disse Batterier har han en Premierlieutenant og iøvrigt Sekondlieutenanter. Han skal fare fra det ene Batteri til det andet for at se til, om Alt gaar rigtig, men der er ikke engang bevilget ham en Sæst, som der ellers kunde være god Grund til. — Et stort Fremskridt er der efter mit Skøn

slet ved det af Folkethinget ved 3die Behandling vedtagne Forslag, forsaavidt som man har indført en anden Maade at uddanne Sekondlieutenanter paa. Jeg skal ikke dvæle ved dette Punkt, thi jeg erkender fuldt ud, at det er et stort Fremskridt, som den høitærede Minister har bragt i Forslag i saa Henseende, og som Folkethinget er gaaet ind paa, et Fremskridt, som specielt Artilleriet maa være taknemligt for. — Der er endnu et Punkt i Lovforslaget, som jeg kunde ønske at berøre noget, det er de faste Officerers Uddannelse. Ogsaa i dette Stykke er der stet et stort Fremskridt i det, Ministeren har foreslaaet, og som Folkethinget har vedtaget, i alt Fald kun med mindre væsentlige Ændringer. Smidlertid tror jeg ikke, at der i og for sig er Grund til at erklære sig fuldkommen tilfreds med den Uddannelse, der er paatænt for Officererne. Jeg tror ligefrem, det er en Feil, og sandt at sige en grov Feil, at man har opretholdt det Princip, som kom ind i 1867, at opbrage Infanteriets, Kavalleriets og de specielle Vaabens Officerer ganske paa samme Maade, og at fordre de samme Kvalifikationer og den samme Examen af dem som Betingelse for deres Udnævnelse til Premierlieutenant. Det forekommer mig urimeligt, ibet det nemlig medfører, at man er nødsaget til at give baade dem, der skulle være Infanteriofficerer, og dem, der skulle være Officerer ved de specielle Vaaben, en anden Uddannelse og bibringe dem andre Kundskaber end dem, man egentlig nærmest kunde ønske at give dem. Der er ikke den ringeste Tvivl om, at den, der skal kunne gjøre Fyldest som Ingenieur-officer eller som Artilleriofficer, nødvendigvis maa være i Besiddelse af en ikke ringe Del af mathematiske Kundskaber. Man kan ende og vende det, hvordan man vil, saa er en Artilleriofficer, som ikke er nogenlunde inde i Begyndelsen af den saakaldte høiere Mathematik, som ikke er saameget inde i den, at han f. Ex. veed Besked om Elementerne af Sandsynlighedsregningen, en Uting, han kan ikke gjøre Fyldest. Man maa endelig ikke misforstaa mig, som om jeg vilde fortælle, at Artilleriofficerer, naar de staa ligeoverfor Fjenden, skulle gjøre subtile Beregninger, Sandsynlighedsregninger, ballistiske Regninger eller Regninger af hvilken som helst Slags, men al Skydning og al Brug af Kanoner beror paa Regninger, som ere gjorte forud. Den Artilleri-

Rettelse.

Sp. 1372, L. 4 f. n.: „2 Sekondlieutenanter“, læs: „2 Premierlieutenanter“.